

CULTUROPOLIS Jornades Internacionals pels Drets Culturals

- **Títol de la ponència.**

L'abecedari amb Dani Zelko

- **Nom de les persones autores, organització a què pertanyen i correu electrònic de contacte.**

Armand Medina Bover / amedinabover@gmail.com

Dani Zelko / danizelko@gmail.com

- **Paraules clau: 5 paraules representatives de la temàtica de la investigació.**

Paraula, reunió, escolta, comunitat i pràctica escritural

- **Introducció i conceptes clau de la ponència.**

Dani Zelko és un artista argentí que resideix a Buenos Aires. Escriu poemes que els altres li dicten, la conversa omple la interacció amb l'altre per aturar-se després en un llarg procés d'escolta. Un cop transcorre aquesta tasca, Dani Zelko edita els llibres els dies següents i els imprimeix amb la seva motxilla impremta, enllestint un acte col·lectiu de construcció històrica, però a la vegada guardant l'acte íntim i particular de què participa. Aquests llibres són presentats davant els veïns, les famílies i els amics en una ronda que quasi sempre és de nou persones. Les persones que han conversat amb ell llegeixen els seus poemes, s'escolten i són escoltades per la resta de la comunitat que ha participat en el projecte.

El treball principal i continuat, que dona peu a altres projectes de Dani Zelko, s'anomena REUNIÓN. Està format per diversos actes que involucren conversar, llegir i escriure; actes quotidians que impliquen sempre estar els uns amb els altres. Un cop realitzats, aquests actes es repeteixen en altres indrets. Els poemes són llegits per altres persones que presten el cos, els ulls i la veu. Tota una acció de conversa i escriptura amb l'objectiu d'editar i llegir llibres fets en comunitat.

El recorregut artístic de Dani Zelko comença amb el treball Temporades, que comprèn els anys del 2015 al 2018, i descriu les trobades de diferents persones en un acte de caminar sense rumb que va des d'Entre Ríos, a l'Argentina, fins a la selva Lacandona, a Mèxic. Paral·lelament a aquest treball, el 2017 sorgeix Ediciones urgentes, que descriu situacions d'urgència política esdevingudes en diferents contextos geogràfics, socials i polítics. Continua amb un reguitzell de treballs, com Migrantes en las fronteras de Estados Unidos (Frontera Norte), Mapuche Terrorista, que incideixen en els processos de violència contra

l'autonomia indígena en països com l'Argentina i Xile; i un darrer i fantàstic treball que és Lengua o muerte, desenvolupat en època pandèmica en el context espanyol, concretament a la ciutat de Madrid. Tot un al·legat en defensa de la llengua de les persones migrants. Un procés que va articular les urgències dels cossos i les veus de les comunitats migrants, dins d'una societat neoliberal que empara profundes desigualtats.

- **Metodologia de recerca.**

El que pretenc compartir no és tant una metodologia, sinó, més un intent de comprendre una pràctica artística vinculada a la paraula i al fet comú. Un propòsit que passa inevitablement per portar a aquesta taula, la meva vivència en conèixer a algú tan especial com Dani Zelko. Una experiència que em serveix per a establir una distància amb les identifications de l'educador social, treball al qual em dedico professionalment. Una distància necessària per a poder parlar des del que és el més personal, més enllà del professional. I dic això, perquè el que intentaré desplegar en la sessió, no són més que les múltiples ressonàncies que vibren en el meu cos a conseqüència de la trobada amb el treball de Dani Zelko i tot allò que s'ha desdoblejat durant aquests anys.

El títol de la taula a la qual he estat convidat: **inclusió en les pràctiques artístiques**, comporta desgranar a poc a poc els significants que em concerneixen i intento comprendre. Les pràctiques nomenades artístiques per a mi no deixen de ser processos que serveixen per a obrir altres percepcions abans no intuïdes, independentment les eines que vulguem utilitzar. Com bé nomenaria Dani Zelko, l'obertura d'aquestes percepcions possibilita l'aprenentatge i la transmissió de sabers en llocs i espais insospitats. Creiem, ja que incloc a Dani Zelko amb el que escric, que cadascuna de nosaltres té un saber per a compartir. INCLoure, significa afegir a l'altre, perquè no som res sense aquest altre. Preguntant-me un cop i un altre qui és aquest altre. Pensant des del lloc de la meua pràctica professional com a educador, penso en el que a vegades hem parlat amb Dani Zelko sobre la dissolució del jo. Per a incloure en aquest altre necessitem desfer d'alguna manera l'imaginari del nostre jo.

El procés d'escolta, tan important en els treballs de Dani Zelko, així com l'exercici de l'escriptura està construït a partir d'una sèrie de distàncies. Espais que permeten transpirar altres veus, es tracta d'alguna manera d'escoltar aquesta polifonia en la nostra pròpia veu, com diria Rita Segato. Nosaltres som totes aquelles altres veus que ens han conformat durant el temps de la nostra existència. El que ara escric sobre la meua experiència amb els treballs de Dani Zelko són fruit de totes aquestes veus que m'acompanyen en l'entramat vincular de la meua existència. Per això, el treball de Dani Zelko dona escolta al procediment d'acompanyament saltant d'un tu a un jo en moviment continuu. Ens modifica,

ens adaptem i intentem comprendre en la mesura que tenim contacte amb l'altre. Per això el sentit de la rèplica en una conversa és de summa importància. Aquesta ens possibilita desplegar un temps singular, tant és així que fins i tot ens convencem que el silenci té el mateix valor que la paraula escoltada fent-se part d'una llengua en trossos. Una llengua que amb els seus sons converteix la veu en la més mortal de les nostres projeccions, unes veus que prenen el seu temps perquè les paraules surin sense condicionaments, i això és possible, donant a la paraula escrita un valor a l'oralitat escoltada.

- **Principals resultats i conclusions.**

Entenc el treball de Dani Zelko com una cosa orgànica perquè és una cosa viva. El seu treball no comporta una organització sistèmica, pel meu entendre en el seu treball no existeixen ni teories ni formulacions; tan sols pur organisme. Una cosa orgànica que es transforma, muda cap a una altra manera de veure les coses, floreix una vegada i una altra. Es transpira vida en aquestes paraules que rescata d'un cert anonimat, comportant una resistència a l'inevitable oblit que porta implícita la memòria dels subjectes. Per tant, estem parlant d'una qüestió orgànica en contínua transformació. La vida es prolonga en l'escriptura que al mateix temps es converteix en forma i matèria d'un altre cos. Desarma el que donem per fet. Dani Zelko no recull testimoniatges sense més, sinó, construeix una manera de parlar en conjunt. Unes vides que es troben i posen a treballar una parla inventada per cossos que posteriorment es convertiran en llibre. La seva lectura ens aboca a un diàleg intern que deixa ressonar aquesta polifonia de veus ja escoltades acceptant l'intraduïble.

L'exclusió apareix quan som nomenats com "exclosos", però aquesta nominació porta implícita la inclusió. Ens situa com víctimes i això ens aboca a no poder aconseguir les paraules, les nostres paraules, la llengua particular de cadascuna i un de nosaltres. No tenim accessos a una altra significació de la paraula. Ens hem de fixar de com utilitzem aquesta llengua.

Hi ha una pregunta que m'ha rondat durant la investigació que duc a terme, mentre intento pensar com escriure sobre la meva experiència d'haver conegut a Dani Zelko. Els interrogants que plantejo i deixo oberts són: com donar resposta als "violències" que suportem en el dia a dia?. Com situem el menyspreu per allò que no entenem o no sabem?. En les converses que es troben en els treballs de Dani Zelko, també s'hi troben les ressonàncies de les conseqüències d'haver viscut a la política de les desaparicions dels anys setanta a l'Argentina. Veus que apareixen i desapareixen alternant-se amb les nostres quan les llegim. La conversa és una eina de resistència enfront de totes aquestes violències, a totes aquestes formes d'exclusió i discriminació latents en les nostres vides. Una latència que repetidament opera amb un cop i un altre amb el qui és més...

